

Ucraína, EUA e Rusia nun triángulo de poderes

Description

Actualmente, existe un acordo para non atacar infraestruturas enerxéticas, pero este acordo violado por Rusia en 30 ocasións, o que agrava significativamente tanto a situación militar como a humanitaria. Con todo, as tropas rusas redobrarón a intensidade dos bombardeos contra cidades ucraínas, incluídas zonas residenciais, causando decenas de mortes civís.

D. Trump expresou repetidamente o seu descontento coa desobediencia do presidente ruso V. Putin, mais faino con cautela, pois non o considera un agresor a quen se deba condenar e castigar, senón unha contraparte digna de interese para concluír un acordo, neste caso, de paz. Isto concorda coa idea que ten o presidente estadounidense das súas propias actividades na vida política e noutras esferas da vida pública: do mesmo xeito que nos negocios (nos que se considera absolutamente exitoso), parte da premisa de que, se se ten forza, sempre se pode negociar favorablemente con calquera contraparte de forza comparable. En canto aos que non son poderosos aos seus ollos, a estes pódense simplemente impor as condicións.

Por tanto, no que respecta ao «conflito en Ucraína», as negociacións serías estar a celebrarse con Rusia e tómanse en conta as súas opinións e esixencias. En relación cos recentes e brutais asasinatos de civís polas armas rusas en Kryvyi Rih e Sumy, D. Trump, sen nomear a Rusia, lamentou un «erro» que podería referirse tanto a un desvío de armamento como á «falta de razón» do Comandante en Xefe Supremo ruso, que non aceptou un cesamento do fogo inmediato.

Entre ambos ataques, celebrouse unha reunión de catro horas entre Putin e o enviado especial estadounidense S. Wittkoff, amigo persoal e socio comercial de Trump. Pode que sexa un bo negociador, mais é evidente que descoñece a esencia do «conflito» ao que hai que poñer fin. Tras a reunión, afirmou que «se trata de cinco territorios» (dos cales tiña unha idea dubidosa: «Crimea, Donbás, Luhansk e dous máis»). Pódese deducir, por tanto, que para un cesamento do fogo, Putin insiste no recoñecemento de Crimea e catro rexións ucraínas como rusas, segundo a constitución rusa modificada.

Sábese tamén que quere un cambio de goberno no resto de Ucraína, a súa desmilitarización e a imposibilidade de recibir axuda da OTAN ou de calquera dos «países non amigos de Rusia». Así, mediante a continuación das operacións militares, que lle permitiron controlar máis do 20 % do territorio ucraíno e privar Ucraína dunha parte significativa do seu potencial económico, Putin pretende obter os resultados do uso da forza para afirmar a súa esfera de influencia e conseguir unha rendición preliminar de Ucraína, que perdería entón a súa soberanía real.

Con respecto a Ucraína, a administración Trump parece allearse da realidade da guerra, culpando a V. Zelenskyi e a D. Biden dos últimos tres anos de invasión destrutiva. Con isto elude por completo a noción de xustiza ou lexitimidade, e o seu argumento principal é que non se pode ir á guerra contra alguén que é 20 veces máis forte ca ti. Sen

prometer ningún apoio a Ucraína, D. Trump tenta cobrar unha dæbeda imaxinaria, supostamente contraída pola axuda gratuíta da administración anterior, e facerse co control do subsolo e das centrais eléctricas do país. A pesar de reducir o importe dos pagos de 300.000 a 100.000 millóns de dólares, o acordo sobre minerais non é xusto e non ofrece garantías de seguridade. Calquera apoio para repeler ao agresor está descartado.

Neste contexto, foi elocuente a evacuación de persoal e equipos militares estadounidenses dunha base aérea no sueste de Polonia, que era o centro neuráxico da recepción e envío de material militar aliado a Ucraína. Esta operación non foi ningunha sorpresa, pois D. Trump xa anunciara en diversas ocasións que o exército estadounidense non se ocuparía da seguridade europea; son os europeos quen deben facerse cargo. Se consideran que Ucraína é unha cuestión de seguridade europea, poden actuar, pero sen Estados Unidos e fóra do marco da OTAN, organización á que Trump negou a Ucraína o acceso de forma permanente, para complacer a Putin.

Tanto Trump como Putin abordan as cuestións desde unha óptica puramente técnica: se un territorio presenta interese en termos de seguridade, militar, política ou económica, calquera medio é válido para facerse con el. Se os recursos económicos non son suficientes, recórrase á presión política e, en última instancia, á intervención militar. Este último método é o máis custoso en todos os sentidos, tanto material como moralmente, con ambas partes sufrindo perdas.

Con obxectivos estratégicos similares á restaurar a suposta grandeza perdida dos seus países, Rusia e Estados Unidos atópanse en condicións diferentes: a primeira xa está inmersa nunha guerra sangrenta, sufrindo perdas, mentres que o segundo pode perseguir os seus obxectivos mediante aranceis e outras medidas non militares, aproveitando ao mesmo tempo a destrución da legalidade internacional cometida por Rusia e reducindo gastos ao recortar a asistencia e a seguridade doutros países, incluso aliados.

Segundo a fórmula de Trump de «paz mediante a forza», Rusia ten vantaxe suficiente para negociar desde unha posición máis forte, mentres que Ucraína, segundo os EUA, segue sendo impotente e incapaz de conseguir condicións dignas para unha tregua sen capitular ante os poderosos. Nesta situación, os rusos senten que a vitoria está próxima, aínda que sexa parcial e temporal, e intensifican os seus ataques no fronte. Perciben claramente que os EUA non exercerán unha presión seria, xa que o seu principal interese é velar pola súa propia seguridade e contrarrestar o ascenso de China.

Por outra banda, os EUA parecen tolerar a expansión rusa en territorio europeo como forma de debilitar a alianza con Pequín, nun contexto no que se senten incómodos ante o crecente poder de China. Segundo o experto militar austríaco Reissner, os rusos poden sentirse tan preto da vitoria como en abril de 1945. Con todo, aínda queda un longo camiño ata que poidan ver a capital inimiga no horizonte. Moscova pode resistir varios anos máis, xa que conta con compoñentes de China para os seus armamentos, drones de Irán, millóns de proxectos de artillería de Corea do Norte, e apoio da India mediante a compra de materias primas.

A cuestión clave é canto tempo poderá resistir Ucraína. Para quen busca beneficios fáciles, resulta arriscado apostar por ela. Con todo, como nacián renacida, ten unha capacidade extraordinaria para resistir o agresor ata conseguir a vitoria completa. Ao seu carón están os Estados poderosos de todos os continentes que priorizan a democracia e a liberdade, así como todas aquelas persoas que se negan a someterse a egoístas insaciáveis dispostos a iniciar guerras e provocar mortes por beneficio propio, que probablemente sexan maioría. Esa maioría imponse ao final.

APARTADO TEMÁTICO GEOGRÁFICOS

Europa

ETIQUETAS

Guerras Ucraína

Date Created

Abril 19, 2025

Meta Fields

Autoría : 12106